

Jens Lapidus

Bloedlink

A.W. Bruna Uitgevers

Voor Jack

*'I'm a copper,' he said. 'Just a plain ordinary copper.
Reasonably honest. As honest as you could expect a man
to be in a world where it's out of style.'*

– Raymond Chandler

Deel 1

1

De smaak van metaal in zijn bek klopte niet. Zoals wanneer je je tanden hebt gepoetst en per ongeluk sinaasappelsap drinkt. Volslagen verwarring. Maar nu – eigenlijk – klopte het wel. Vermengd met schrik. Paniek. Doodsangst.

Een bosje. Mahmud op zijn knieën in het gras met zijn handen op zijn hoofd als zo'n fokking Vietcongnees in een oorlogsfilm. De grond nat, het vocht drong door zijn spijkerbroek heen. Negen uur misschien. De lucht was nog licht.

Om hem heen stonden vijf kills. Allemaal van het model levensgevaarlijk. Jongens die nergens voor terugdeinsden. Die hadden gezworen hun *gang* altijd te dekken. Die gangstertjes als Mahmud opvraten bij het ontbijt. Elke dag.

Chara.

Kou in de lucht midden in de zomer. Toch rook hij zweet op zijn huid. Hoe was hij in deze kankerzooi terechtgekomen? Hij zou er toch op los leven? Eindelijk uit de bak – zo vrij als een vogel. Klaar om Zweden bij de kloten te grijpen en om te draaien. Toen kwam dit. Zou game over kunnen zijn. Nu echt. De hele-fucking-boel.

De revolver knarste tegen zijn tanden. Echode in zijn kop. Flashende lichtflitsen voor zijn ogen. Beelden van zijn leven. Herinneringen aan maatschappelijke zeikwijven, pseudobegrijpende sociaal werkers, verholen racistische klassenleraren. Per-Olov, zijn meester in de bovenbouw: 'Mahmud, zo doen we dat niet in Zweden, begrijp je dat?' En Mahmuds antwoord – in een andere situatie had hij gegrijnsd bij de herinnering: 'Lik m'n reet, zo doen we het in Alby'. Meer filmfragmenten: betonsmerissen die geen flikker begrepen van wat de gestoorde staatsopvoeding van het witte Zweden deed met gozers als hij. Papa's betraande ogen op mama's begrafenis. Al het geouwehoer met de kills op de sportschool. De eerste keer dat ie hem erin mocht hangen. Perfecte treffers met waterballonnen vanaf het balkon op hondenbaasjes beneden. Jatwerk in de stad. De kantine in de bak. Hij: een echte buitenwijker uit de programmatisch geplande flats, op weg naar boven als een gangster-de-luxe. Nu ineens op weg naar beneden. Weg.

Ondanks de blaffer in zijn bek probeerde hij de geloofsbelijdenis te fluisteren:

‘Asjhadoe anna la ilaaha ill-Allah.’

De vent die de pipa in zijn mond duwde, keek op hem neer.

‘Zei je wat?’

Mahmud durfde zijn hoofd niet te bewegen. Loerde naar boven. Kon natuurlijk niks zeggen. Was die vent dom of zo? Hun blikken kruisten elkaar. De gast leek het nog steeds niet te snappen. Mahmud kende hem wel. Daniel: bezig iemand te worden, maar nog niet een van de grote mannen. Vet 18-karaats gouden kruis om zijn nek – typisch Syrisch. Op dit moment was hij misschien de baas. Maar als zijn hersens van coke waren geweest, zou de opbrengst nauwelijks genoeg zijn geweest voor een pennywafel.

Uiteindelijk: Daniel begreep de situatie. Haalde de revolver eruit. Herhaalde: ‘Had je wat?’

‘Nee. Laat me gewoon gaan. Ik regel wat ik jullie schuldig ben. Ik zweer het. Kom op nou.’

‘Bek houden. Denk je dat je me af kunt leiden? Je wacht maar tot Gürhan wil praten.’

Weer die blaffer in zijn mond. Mahmud hield zich stil. Durfde niet eens aan de geloofsbelijdenis te denken. Hoewel hij niet gelovig was, wist hij dat hij dat wel zou moeten doen.

Bonkende gedachte: was het nu afgelopen met hem?

Het leek alsof het bos om ze heen draaide.

Hij probeerde niet te hyperventileren.

Fuck.

Fuck, fuck, fuck.

Een kwartier later. Daniel werd het zat. Bewoog onrustig, zag er ongeconcentreerd uit. De pipa knarste erger dan de ouwe metrowagens. Het gevoel alsof hij een honkbalknuppel in zijn bek had.

‘Jij denkt zeker dat je alles kunt flikken, hè?’

Mahmud kon niets zeggen.

‘Dacht je dat je van ons kon nakken of zo?’

Mahmud probeerde nee te zeggen. Het geluid kwam vanuit diep in zijn keel. Onduidelijk of Daniel het snapte.

De gozer zei: ‘Niemand nakt van ons. Dat is duidelijk.’

De kills verderop leken door te krijgen dat er geluld werd. Kwamen dichterbij. Vier stuks. Gürhan, de legendarische, levensgevaarlijke dealerkoning. Tatoeages tot in zijn nek: ACAB en een marihuanablad. Op zijn ene onderarm: de Syrische adelaar met gespreide vleugels. Op zijn andere arm in zwarte gotische letters: BORN TO BE HATED. Vicepresident van de gang met dezelfde naam. De snelst opkomende liga van Stockholm-Zuid. Een van de gevaarlijkste mensen die Mahmud kende. Mythisch, explosief, gestoord. In Mahmuds wereld: hoe gestoorder, hoe meer macht.

De drie andere kerels had Mahmud nooit eerder gezien, maar ze droegen allemaal dezelfde tatoeage als Gürhan: BORN TO BE HATED.

Gürhan gebaarde naar Daniel: haal die pipa eruit. De vicepresident pakte hem zelf, richtte hem op Mahmud. Een halve meter van hem af. ‘Luister goed. Het is heel simpel. Jij zorgt voor onze poet en houdt op met dat gezeik. Als jij niet vals was gaan spelen, hadden we dit niet hoeven doen. Capish?’

Mahmuds mond was droog. Hij probeerde te praten. Staarde Gürhan aan. ‘Ik betaal. Sorry voor het gedoe. Het was allemaal mijn fout.’ Hoorde de trilling in zijn eigen stem.

Gürhans antwoord: een vette oplawaai met de rug van zijn hand. Knal in zijn kop als een schot. Maar het was geen schot – duizend keer beter dan een schot. Toch: als Gürhan flipte was het echt afgelopen.

De nekspieren van de man rekten de gelobde structuur van het marihuana-blad op zijn huid uit. Hun blikken ontmoetten elkaar. Bleven hangen. Lang. Gürhan: enorm breed – breder dan Mahmud. En Mahmud was verre van mager. Gürhan: beruchte agressiviteitsbandiet, geweldsliefdesprofeet, gangster-atleet. Gürhan: meer littekens in zijn wenkbrauwen dan Mike Tyson. Mahmud dacht: als je iemands ziel in zijn ogen kan zien, dan heeft Gürhan er geen.

Het was stom geweest überhaupt iets te zeggen. Hij had zijn blik neer moeten slaan. Moeten buigen voor de vicepresident.

Gürhan brulde: ‘Fokking eikel. Eerst verneuk je de hele zooi en beland je in de lik. Dan neemt de skotoe de partij in beslag. We hebben het vonnis gelezen, weet je. We weten dat er meer dan tienduizend ampullen misten in de beslaglegging. Dat betekent dat je van ons hebt gejat. En nu, een halfjaar later, begin je moeilijk te doen als we de poet die je ons schuldig bent terug willen hebben. Probeer je de harde jongen uit te hangen alleen omdat je in de bak hebt gezeten? Je hebt godverdomme drieduizend pakken Winstrol van ons gejat. Van ons wordt niet gepikt. Heb je dat nou nog niet begrepen?’

Mahmud in paniek. Wist niet wat hij moest zeggen.

Zacht: ‘Het spijt me. Alsjeblieft. Het spijt me. Ik zal betalen.’

Gürhan aapte hem na met verdraaide stem. “Het spijt me. Het spijt me.” Doe niet zo *gaylish*. Denk je dat dat helpt? Waarom begon je met dat gezeik?’

Gürhan nam de revolver in beide handen. Klapte de loop open. De patronen vielen een voor een in zijn linkerhand. Mahmud merkte dat hij ontspande. Ze konden hem afranselen. Hem tot bloedens toe slaan. Maar zonder blaffer – dan waren ze niet van plan hem de pijp uit te jagen.

Een van de andere gasten draaide zich om naar Gürhan. Zei kort iets in het Turks. Mahmud begreep het niet: was dat de manier van die gast om een bevel te geven of zijn waardering uit te drukken?

Gürhan knikte. Richtte de pipa weer op Mahmud. ‘Oké. Het zit zo. Er zit nog één kogel in het magazijn. Ik ben aardig voor je. Normaal gesproken zou ik je meteen afgeknald hebben. Je weet toch, we kunnen van die sukkels als

jij niet tolereren. Losers die meteen stennis beginnen te schoppen zodra er iets misloopt. Je bent ons vet veel schuldig. Maar ik ben vanavond in een goed humeur. Ik draai dit rond en als je geluk hebt, is dat het lot. Dan laten we je gaan.'

Gürhan hield het magazijn omhoog tegen de avondlucht. Duidelijk zichtbaar: vijf lege gaten en één met een kogel erin. Hij draaide het magazijn rond. Het geluid klonk als de roterende schijf van een roulettetafel. Hij grijsde breed. Richtte op Mahmuds slaap. Een tik toen de haan werd gespannen. Mahmud sloot zijn ogen. Begon de geloofsbelijdenis weer te fluisteren. Daarna raakte hij in paniek. De lichtflitsen voor zijn ogen kwamen terug. Zijn hart bonkte haast oorverdovend hard.

'Eens kijken of je een geluksgozer bent.'

Een klikgeluid.

Er gebeurde niets.

ER GEBEURDE NIETS.

Hij deed zijn ogen weer open. Gürhan grinnikte. Daniel lachte. De andere jongens schaterden. Mahmud volgde hun blikken. Keek naar beneden.

Zijn knieën waren nat van de vochtige grond. En nog iets: langs de linkerpijp van zijn spijkerbroek. Een lange vlek.

Bulderlach. Hoongelach. Leedvermaak.

Gürhan gaf de pipa terug aan Daniel.

'De volgende keer bown ik je in je sterretje. Meisje.'

Chaotische gevoelens. Hoop versus vermoeidheid. Vreugde versus haat. Oplichting – tegelijkertijd schaamte. Het ergste was nu voorbij. Hij zou blijven leven.

Met dit.

Doek.

*

Mishandeling van vrouwen

Het aantal gevallen van vrouwenmishandeling waarvan aangifte wordt gedaan bij de politie, is de afgelopen tien jaar met ongeveer 30% gestegen tot 24.100 aangiften per jaar, aldus de statistieken van de Raad voor Misdaadpreventie. Deze toename komt waarschijnlijk ten dele doordat er tegenwoordig vaker dan vroeger aangifte van mishandeling wordt gedaan en ten dele doordat het feitelijke geweld is toegenomen. Tegelijkertijd wordt een groot aantal gevallen van mishandeling niet gemeld. Volgens de schattingen in eerder onderzoek van de RvM wordt in slechts een op de vijf gevallen van mishandeling aangifte gedaan bij de politie.

In circa 72% van de aangiften is de dader een bekende van de vrouw. Vaak hebben de man en de vrouw een relatie of hebben ze een relatie gehad. In 21% van alle gevallen van mishandeling van vrouwen wordt na het politieonderzoek een aannemelijke verdachte gevonden en besluit de officier van justitie een aanklacht in te dienen, de zaak te seponeren (bijvoorbeeld als de verdachte jonger is dan 18 of het misdrijf onbeduidend is) of een schikking te treffen (boete en/of voorwaardelijke veroordeling).

Mishandeling van vrouwen en kinderen is een maatschappelijk probleem dat de afgelopen jaren relatief veel aandacht heeft gekregen. Dit zowel door nieuwe wetgeving (onder andere over bezoekverboden en schending van het recht op lichamelijke integriteit binnen relaties) als door andere maatregelen, bijvoorbeeld de oprichting van het Landelijk Vrouwen centrum en scholingsinitiatieven. Ook de aandacht van afzonderlijke organisaties is aanzienlijk toegenomen. Zo zijn er bijvoorbeeld in ongeveer de helft van de Zweedse gemeenten opvanghuizen voor vrouwen en meisjes opgericht. Ondanks het grote aantal activiteiten blijft het probleem bestaan – elk jaar worden duizenden vrouwen mishandeld en vernederd.

Raad voor Misdaadpreventie

2

Niklas was terug.

Hij woonde bij zijn moeder, Catharina. Probeerde af en toe te slapen, tussen de nachtmerries door – in die wereld: opgejaagd, geteisterd, gestraft. Maar net zo vaak hield hij zelf het wapen vast, of trapte hij weerloze mensen. Precies zoals het daarginds was geweest. In werkelijkheid.

De bank was te kort om op te slapen dus hij had de leren kussens op de vloer gelegd. Zijn voeten staken de kou in, maar dat was oké – beter dan in elkaar geklapt als een Leatherman op een driezitsbank te liggen – al was hij dat soort dingen gewend.

Niklas zag het licht onder de deur. Zijn moeder lag daar waarschijnlijk damesbladen te lezen – zoals ze altijd had gedaan. Biografieën, memoires en roddels. Een voortdurende belangstelling voor de mislukkingen van anderen. Ze leefde op nieuws over de waardeloze scheidingen, het alcoholisme en de affaires van tweederangs beroemdheden. Door hun trieste levens voelde ze zich misschien beter. Maar het was één grote leugen. Net als haar eigen leven.

's Ochtends bleef hij liggen. Hoorde hoe ze zich klaarmaakte om naar haar werk te gaan. Dacht aan hoe zijn leven in Zweden zou worden, het leven als burger. Wat zou hij hier eigenlijk gaan doen? Hij wist welk werk geschikt was: bewaker, lijfwacht, soldaat. Dat laatste zou niet gaan. De krijgsmacht zou een man met zijn achtergrond nooit in dienst nemen. Anderzijds: dat was wat hij kon.

Hij bleef zo veel mogelijk thuis. Keek tv en maakte omelet met aardappels en Zweedse faluworst. Echt eten – geen droogvoer, conserven of ravioli uit blik. Het eten in de zandbak had zijn gevoel voor echte worst haast verknald, maar nu kwam het terug. Een enkele keer kwam hij buiten de flat. Om hard te lopen, boodschappen te doen, dingen te regelen. Midden op de dag, weinig mensen buiten – hij rende uitzinnig hard. Wist de gedachten kwijt te raken.

Hij woonde in geleende tijd. Het was niet goed voor zijn moeder om hem bij zich in huis te hebben. Het was niet goed voor hem om bij haar in huis te zitten. Het was niet goed dat ze allebei wisten dat het niet goed was. Hij moest er iets aan doen. Een andere woonplek vinden. *Make a move*. Het moest goed komen.

Hij was immers terug – in het makkelijke, veilige Zweden. Waar alles te regelen valt met een beetje goede wil, doorzettingsvermogen, geld of contacten met de sociaal-democraten. Dat laatste had Niklas niet. Hij had daarentegen zijn wil – harder dan de bepantsering van een M1A2 Abrams pantserwagen. Zijn moeder noemde hem arrogant. Daar zat misschien wel wat in, daarginds was hij in elk geval cocky genoeg om het te rooien met gasten die je te grazen namen voor minder dan een komische verspreking in het Engels. En geld? Hij had geen vermogen om de rest van zijn leven mee voort te kunnen – maar genoeg voor nu.

Hij stond in de keuken na te denken. Het geheim van een goede omelet was hem onder een deksel te bakken. Dan stelde het ei aan de bovenkant sneller en kreeg je geen slijmerig, geleiachtig eiwit bovenop terwijl de onderkant was aangebakken. Hij schepte blokjes aardappel, ui en stukjes worst op het ei. Kaas eroverheen. Wachtte tot die gesmolten was. De geur was geweldig. Zoveel beter dan al die *chow* die hij daar te eten kreeg, zelfs op Thanksgiving.

Zijn gedachten maakten trieste rondjes. Hij was terug – het voelde goed. Maar terug bij wat eigenlijk? Zijn moeder was aanwezig afwezig. Hij wist niet meer wie hij nog kende in Zweden. En hoe ging het eigenlijk met hemzelf? Als hij er nou echt bij stilstond. Verwarring/herkenning/angst. Er was niets veranderd. Behalve hij. En dat maakte hem doodsbang.

De eerste jaren dat hij weg was geweest, was hij elk jaar weleens thuis gekomen, vaak kreeg hij verlof rond kerst of Pasen. Maar nu was het meer dan drie jaar geleden. Irak was te intensief. Je kon niet zomaar naar huis. In die tijd had hij zijn moeder nauwelijks gesproken. Ook niets van zich laten horen aan anderen. Hij was wie hij was. Zonder dat iemand het wist. Maar aan de andere kant – had iemand dat ooit geweten?

De dag ging traag. Hij zat voor de televisie toen ze thuiskwam. Nog steeds vol van de omelet. Keek naar een documentaire over twee jongens die op ski's Antarctica zouden oversteken – het meest zinloze dat hij ooit had gezien. Twee prutsers die probeerden te fake-overleven – er was natuurlijk ook een filmteam mee, dat was duidelijk. Hoe redden die zich dan als het nu zo koud en verschrikkelijk was? Pathetische types die eigenlijk totaal geen verstand van overleven hadden. En nog minder van het leven.

Zijn moeder zag er veel ouder uit dan de laatste keer dat hij thuis was geweest. Afgepeigerd. Moe. Grijs geworden, leek het wel. Hij vroeg zich af hoeveel ze dronk. Hoe vaak ze zich 's nachts ongerust over hem had gemaakt nadat ze het nieuws had gezien. Hoe vaak ze Hem met hoofdletter H had gezien – de man die hun leven had verwoest. De laatste keer dat hij thuis was geweest, had ze beweerd dat ze elkaar niet meer zagen. Niklas geloofde dat ongeveer net zoveel als Muqtada al-Sadr geloofde dat de VS het beste met zijn volk voorhad. Maar nu zou dat allemaal afgelopen zijn.

In zekere zin was ze sterk. Voedde in haar eentje een lastige zoon op. Weigerde hulp vanuit de maatschappij. Weigerde op te geven en net als al haar vriendinnen in de wao te belanden. Ploeterde het leven door. Aan de andere kant had ze Hem in haar leven laten komen. Controle over haar laten krijgen. Haar laten vernederen. Slopen. Hoe konden ze zo verschillend zijn?

Ze zette een tas met eten op de grond. 'Hoi, hallo. Wat heb je vandaag zoal gedaan?'

Hij zag aan haar hoeveel pijn ze had. Dat had hij de eerste dag in Zweden al begrepen – haar rug wou niet meer. Toch bleef ze werken, halve dagen weliswaar, maar toch, waar was dat eigenlijk goed voor? Haar gezicht had nooit echt vreugde uitgestraald. De rimpels tussen haar ogen waren tegenwoordig diep, maar die hadden er altijd al gezeten. Gaven haar een constant zorgelijke uitdrukking. Ze liet haar wenkbrauwen als het ware zakken, trok ze samen, en haar ergste rimpels verdiepten zich haast een centimeter.

Hij bleef naar haar kijken. Roze vest – haar lievelingskleur. Strakke spijkerbroek. Om haar nek een ketting met een gouden hartje. Ze had een coupe soleil. Niklas vroeg zich af of ze dat nog steeds bij Sonja Östergrens Dameskapsalon liet doen. *Some things just never change*, zoals Collin altijd zei.

Eigenlijk was ze de liefste mens die er bestond. Te lief. Het was niet eerlijk.

Catharina. Zijn moeder.

Van wie hij hield.

Die hij tegelijkertijd verachtte.

Daarom – omdat ze zo lief was.

Ze was te zwak.

Dat was niet goed.

Maar ze zouden het nooit over alles kunnen hebben.

Niklas zette de tas met eten in de keuken. Liep de woonkamer weer in.

'Ik ga gauw verhuizen, mama. Ik ga een contract kopen.'

Daar had je die rimpels weer. Als barsten in een weg door de woestijn.

'Maar Niklas, is dat niet illegaal?'

'Nee hoor, dat is het niet. Het is illegaal om huurcontracten te verkopen, maar niet om ze te kopen. Het gaat zeker goed. Ik heb geld en niemand zal me bedonderen. Dat garandeer ik je.'

Catharina mompelde iets ten antwoord. Liep de keuken in. Begon het eten klaar te maken.

De slapeloosheid maakte hem kapot. Zelfs tijdens de ergste nachten daar, als de granaten meer herrie maakten dan wanneer je midden in de woonkamer vuurwerk zou afsteken, sliep hij niet zo belazerd als nu. Oorbeschermers waren dan een zegen. De cd-speler een redding. Nu hielp er niks.

Hij keek naar de streep licht onder de deur van zijn moeder. Om halfeen deed ze het licht uit. Om de een of andere reden wist hij nu al dat hij niet zou kunnen

slapen. Draaide zich keer op keer om. Elke keer gleed het laken verder naar de ene kant van de kussens van de bank. Verkreukelde. Verknalde de mogelijkheid om te slapen.

Hij dacht na over zijn aankopen van afgelopen week. Zonder wapen was hij niet veilig. Nu voelde hij zich rustiger. Op dit moment had hij alles geregeld wat hij nodig had. Zijn gedachten stroomden verder. Hij overwoog mogelijkheden voor werk. Hoeveel van zijn cv zou hij laten zien? Hij lachte bijna hardop in het donker: gedetailleerde kennis van meer dan veertig wapentypes werd in Zweden waarschijnlijk niet zo gewaardeerd.

Hij dacht aan Hem. Hij moest weg uit de flat, uit de huurwoning. Het bezorgde hem slechte vibes. Vervelende herinneringen. Gevaarlijke nabijheid.

Niklas was van plan nu volgens zijn eigen filosofie te leven. Een gedachte-tempel waaraan hij de afgelopen jaren zorgvuldig had gebouwd. Ethische regels waren alleen van belang voor jezelf. Als je ze kwijt kon raken, was je vrij. Daarginds in de *sandpit* viel dat soort dingen weg. De moraal kromp er tot een schaafwond die na een paar weken vanzelf verdween. Hij was vrij – vrij om zijn leven aan te pakken zoals het hem het beste uitkwam.

Hij dacht aan de andere mannen. Collin, Alex, de anderen. Ze wisten waar hij het over had. In een oorlog wordt de mens bewust van zichzelf. Jij bent de enige die telt. Regels zijn er voor de anderen.

De volgende dag approachte hij een zwarte makelaar. De stem van die gast klonk louche aan de telefoon. Vast een smerig type. Niklas had het nummer gekregen van een oude klasgenoot, Benjamin.

Eerst moest hij een bericht achterlaten op het antwoordapparaat van die vent. Vier uur later werd hij teruggebeld vanaf een afgeschermd nummer.

‘Hallo, ik ben makelaar. Ik begreep van je bericht dat je graag naar een object zou willen kijken. Klopt dat?’

Niklas dacht: sommige mensen leven goed van de crisissituaties van anderen. Die vent was een rat. Vermeed de woorden flat, contract of zwart – wist dat hij dingen geen dingen moest noemen die tegen hem gebruikt konden worden.

De zwarte makelaar instrueerde hem: ik bel jou, jij belt mij nooit.

Ze spraken af voor de volgende dag.

Hij stapte de McDonald’s binnen. Gruwelijk moe, maar klaar voor de makelaar. De plek zag eruit zoals hij zich hem herinnerde. Ongemakkelijke metalen stoelen, kersenhoutkleurige lambrisering, kunststof vloer. Klassieke McDonald’s-geur: een mengeling van rans en hamburgervlees. Ronald McDonald’s-collectebussen bij de kassa’s, reclame voor een Happy Meal op de papieren placemats op de dienbladen, jonge donzige gastjes en donkere meisjes achter de kassa’s.

Het verschil met de laatste keer dat hij hier at: het gezondheidsfascisme. Miniworteltjes in plaats van patat, volkorenbrood bij de hamburgers in plaats van

traditioneel wit, Caesarsalade in plaats van een extra cheeseburger. Wat de- den mensen moeilijk. Als ze niet genoeg bewogen om normaal eten te kunnen verbranden, moesten ze goed nadenken voor ze hier überhaupt naar binnen gingen. Niklas bestelde mineraalwater.

Er kwam een man naar zijn tafeltje. Gekleed in een lange jas die bijna over de grond sleepte, daaronder een grijs pak en een wit overhemd. Geen stropdas. Achterovergekamd haar en lege ogen. Een glimlach zo breed dat zijn hoofd bijna in twee stukken uiteenviel.

Dat moest de makelaar zijn.

De man reikte hem de hand. ‘Hallo, je ritselaar hier.’

Niklas knikte naar hem. Betekenis: jij bent misschien de ritselaar die ik nodig heb – maar dat betekent niet dat ik ga kontlikken.

De makelaar zag er verbaasd uit. Aarzelde een seconde. Ging daarna zitten.

Niklas kwam meteen ter zake: ‘Wat heb je voor me en hoe gaat het in zijn werk?’

De zwarte makelaar boog zich naar hem toe. ‘Nou, je windt er geen doekjes om. Wil je niet iets eten?’

‘Nee, nu niet. Vertel me liever wat je hebt en hoe het in zijn werk gaat.’

‘Zoals je wilt. Ik heb objecten waar je maar wilt. Ik kan iets versieren in Zuid, Noord, op Östermalm, op Kungsholmen. Ik kan zelfs iets versieren op het koninklijke Drottningholm als je zou willen. Maar zo zie je er niet uit.’ De makelaar lachte om zijn eigen grap.

Niklas zei niets.

‘Maar vergeet niet, als je ooit met praatjes aan komt zetten dat we elkaar hier hebben gezien en besproken hebben wat we gaan bespreken, dan is dit nooit gebeurd. Op dit moment zit ik met een paar collega’s te vergaderen, dat je het weet.’

Niklas hoorde noch begreep waar de makelaar het over had.

‘Nou, ik heb me goed ingedekt tegen mensen die gaan lopen klooiën. Dan weet je dat. Doen zich vervelende dingen voor, dan heb ik mensen die getuigen dat ik op dit moment op een andere plaats bezig was met andere dingen.’

‘Oké. Fijn voor je. Maar je hebt geen antwoord gegeven op mijn vraag.’

De vent glimlachte weer. Stak van wal. Praatte snel en onduidelijk. Niklas moest hem meerdere keren vragen het te herhalen. Het zelfverzekerde stijltje van de man paste niet bij zijn manier van praten. Hij vertelde tot in detail over de objecten: in alle wijken van de binnenstad. Samenwerking met huisbazen van luxe appartementen, gezinswoningen, volkshuisvesting. Herenhuisen in de binnenstad, tweekamerappartementen in Södermalm of eenkamerwoningen in de buitenwijken. Volgens hem: betrouwbare, schappelijk geprijsde objecten.

Niklas wist al wat hij wilde hebben. Een tweekamerwoning even buiten de binnenstad. Het liefst in de buurt van zijn moeder.

De makelaar legde de werkwijze uit. De voorbereidingen. Het tijdschema.

Het proces. De vent zag eruit alsof hij het allemaal maar een leuk spelletje vond.

‘Eerst schrijven we je een paar maanden in voor een flat ver weg waar maar een korte wachtlijst voor is. Alles ziet er in de papieren uit zoals het hoort. Dat wordt dan het adres waar je officieel staat ingeschreven en omdat er een korte wachtlijst was voor die flat, vraagt niemand zich af hoe je eraan gekomen bent. Ik onderhoud de contacten met de huurbaas. Na een paar maanden ruilen we deze flat voor de woning waarvoor je het huurrecht gaat kopen. Op die manier is de ruil helemaal clean. Daarna moet degene die zijn contract verkoopt, minstens twee maanden blijven wonen in de woning waarmee we hebben geruild, in jouw fictieve flat dus. Alles draait om geloofwaardigheid in mijn branche, dat begrijp je vast wel.’

Probleem. Het was niet goed genoeg – Niklas moest deze week al een eigen dak boven zijn hoofd hebben. Hij moest weg uit de flat van zijn moeder. Snel.

De makelaar grijnsde. ‘Oké, ik geloof dat ik je probleem begrijp. Ben je er uitgezet door je vriendin of zo? Verscheurde kleren? Gecrashte stereo? ’t Is vaak een beetje *high chaparral* als ze boos zijn.’

Niklas liet hem niet los met zijn blik. Staarde twee seconden te lang om het volgens de sociale code uit te kunnen leggen als een grap.

De makelaar begreep het uiteindelijk – dit was niet de situatie om de lolbroek uit te hangen. Hij zei: ‘*Whatever*. Ik kan je toch helpen. We regelen een onderhuurcontract voor de drie maanden die je moet wachten. Is dat oké? Ik kan je volgende week al in een leuk tweekamerflatje van vijftig vierkante meter in Aspudden zetten als je wilt. Maar dat kost natuurlijk wel wat extra. Wat zeg je ervan?’

Hij wilde het nog sneller geregeld hebben. ‘Als ik nog iets meer betaal, is die flat dan sneller te regelen?’

‘Nog sneller? Je komt wel echt op het laatste moment moet ik zeggen. Maar ja hoor, je kunt hem overmorgen al krijgen.’

Niklas glimlachte inwendig. Dat klonk goed. Hij moest weg.

Beter dan verwacht zelfs.

Zo snel kunnen verdwijnen.